

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobce: **N.N.**, nar., státní příslušnost Kyrgyzská republika, t. č. bytem, zast. Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem se sídlem Ječná 7/548, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.1.2012, č. j. MV-85774-8/OAM-2011,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce brojí proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 9.1.2012, č. j. MV-85774-8/OAM-2011, kterým žalovaný podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 31.5.2011, č. j. CPR-16523/ČJ-2010-004025-SV a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky byla podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců stanovena na 1 rok a je shodná s dobou vykonatelnosti. Doba k vycestování z území ČR byla podle § 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců stanovena do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění z území České republiky, nebo od okamžiku, kdy cizinec pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a toto rozhodnutí bude pravomocné. Podle § 120a zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na cizince nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce namítá, že ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců nelze na jeho osobu vztáhnout, neboť byl v postavení žadatele o mezinárodní ochranu. Žalobce se domnívá, že žadateli o azyl, který během řízení neměl vízum dle ust. § 72 odst. 2 zákona o azylu, nelze udělit správní vyhoštění. Tato skutečnost vyplývá jednak z toho, že dle ust. § 2 zákona o pobytu cizinců se zákon o pobytu cizinců nevztahuje na cizince v režimu zákona o azylu, a dále z ust. § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce namítá, že jelikož v inkriminované době mu nebylo uděleno žádné vízum dle zákona o azylu, neexistuje zákonný podklad pro správní vyhoštění cizince pobývajícího v režimu zákona o azylu. Ust. § 118 odst. 4 se podle názoru žalobce uplatní na případy, kdy cizinec pobýval v ČR neoprávněně předtím, než se na něj začal vztahovat zákon o azylu. Na žadatele o azyl podle názoru žalobce nelze vztáhnout povinnost dle ust. § 103 zákona o pobytu cizinců. Žalobce má za to, že ze skutečnosti, že nepožádání o prodloužení azylového víza bylo přestupkem dle ust. § 93 odst. 2 písm. g) zákona o azylu, nelze dovozovat, že by takovému cizinci bylo možné uložit správní vyhoštění.

Dále žalobce namítá, že nemůže být postižen za to, že správní orgány pochybily a nezákonně odmítly projednávat žádost žalobce o mezinárodní ochranu (když příslušné rozhodnutí Ministerstva vnitra bylo Krajským soudem v Brně zrušeno). Žalobce má za to, že věta na str. 5 rozhodnutí, v níž žalovaný uvádí, že žalobce mohl využít institutů výjezdního příkazu a strpení pobytu je v rozporu s ust. § 50 a ust. § 33 zákona o pobytu cizinců, a že tato věta vytváří dojem, že by správní úřady žalobci pobyt legalizovaly, kdyby o to požádal. Žalobce však namítá, že úřady žalobci sdělily, že trvají na tom, aby odcestoval, jinak ho zajistí a deportují. Žalobce se domnívá, že v případě, pokud by byl pravomocně vyhoštěn v mezidobí před rozhodnutím Krajského soudu v Brně, skutečnost, že soud zrušil rozhodnutí ukončující pobyt žalobce by byla důvodem pro obnovu řízení; tím méně je podle názoru žalobce možné zahájit řízení o správním vyhoštění teprve v době, kdy soud již předchozí postup žalovaného prohlásil za nezákonný.

Žalobce namítá, že zhodnocení dopadu správního vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života je chybné, a to jak z faktického hlediska, tak z hlediska souladu se zákonem. Tvrdit, že konfliktní rozvod rodičů a ukončení společného soužití znamenal přerušení citových a rodinných vazeb mezi otcem a dětmi, je obecně psychologicky neudržitelné a v případě žalobce nepravdivé. Žalobce poukazuje na skutečnost, že dlouhou dobu usiloval o právo stýkat se s dětmi a že od právní moci rozsudku soudu ze dne 28.7.2011 se se svými dětmi pravidelně vidá. Dále žalobce namítá, že není možné znemožnit určité osobě rodinné soužití s jejími dětmi s tím odůvodněním, že jiné dítě cizince může v budoucnu žít jinde. Žalobce se domnívá, že vyhoštění cizince, který má v České republice nezletilé děti, s nimiž se stýká, je zpravidla nepřiměřené. Žalovaný podle žalobce nijak nezduvodnil svá tvrzení o přerušení citových a rodinných vazeb a vůbec nezmínil skutečnost, že se s dětmi vidá ani skutečnost, že o této otázce probíhá řízení u soudu. V tomto směru žalobce považuje rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Dále žalobce poukazuje na ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, které naznačuje, že pojem „přiměřenost“ zahrnuje i další aspekty než existenci

rodinných vazeb, žalovaný měl vzít v potaz dobu, po kterou žalobce v České republice žije, skutečnost, že hovoří česky a další aspekty.

Žalobce dále namítá, že žalovaný rozhodl dříve, než uplynula doba, která byla žalobce stanovena k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Stanovená 5denní lhůta uplynula v pondělí dne 9.1.2012, ovšem již během tohoto posledního dne lhůty bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí. Žalovaný tak již nevzal v potaz vyjádření žalobce, které bylo žalovanému odesláno dne 10.1.2012. Žalobce se domnívá, že skutečnost, že žalovaný nereagoval na skutečnosti uvedené ve vyjádření ze dne 9.1.2012, je porušením správního řádu.

Závěrem žalobce poukazuje na skutečnost, že přestože Ministerstvo vnitra i ministr vnitra dospěli k závěru, že vycestování žalobce je možné, přičemž tvrdí, že vycházeli především z informací, které žalobce poskytl v rámci opakovaných řízení o udělení mezinárodní ochrany, v řízení o udělení mezinárodní ochrany, kde se řeší tatáž otázka, ještě není rozhodnuto. Odůvodnění potvrzení závazného stanoviska Ministerstva vnitra je tak podle názoru žalobce zcela zřejmě zaujaté proti osobě žalobce. Žalobce se domnívá, že závazné stanovisko chybně zhodnocuje otázku, zda je pro něj v Kyrgyzstánu bezpečno, a to též s ohledem na jeho politické aktivity.

Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhuje soudu, aby po provedeném řízení napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popírá oprávněnost žalobních námitek, neboť tyto neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o pobytu cizinců. Žalovaný odkazuje na obsah správního spisu a na vydaná rozhodnutí správních orgánů. Žalovaný uvádí, že ode dne 2.5.2010 do dne přiznání odkladného účinku podané žaloby, tj. do dne 21.6.2010, pobýval žalobce na území České republiky neoprávněně, čehož si byl vědom; správní orgán proto plně v souladu se zákonem vydal rozhodnutí o správním vyhoštění.

Co se týče namítané nemožnosti uložit žadateli o udělení mezinárodní ochrany správní vyhoštění, žalovaný uvádí, že tato možnost je zakotvena v ust. § 118 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, navíc žalobce se v rozhodné době nenacházel v postavení žalobce o udělení mezinárodní ochrany, ale pobýval na území ČR bez jakéhokoliv pobytového oprávnění. Žalovaný konstatuje, že přiznání odkladného účinku žaloby do rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany nepůsobí zpětně, ale toliko od nabytí právní moci tohoto usnesení soudu. S ohledem na fakt plynutí času je dle žalovaného tvrzení žalobce jsoucí v rozporu s posloupností průběhu řízení v jeho případě. Pokud soud přiznal odkladný účinek žalobě ve věci mezinárodní ochrany a posléze zrušil procesní rozhodnutí o zastavení řízení, nemá tato skutečnost žádný vliv na platnost rozhodnutí o správním vyhoštění, ale toliko na jeho vykonatelnost.

Žalovaný uvádí, že správní orgány se zabývaly i dopady rozhodnutí o správním vyhoštění do rodinného a soukromého života a prokázaly přiměřenost tohoto dopadu. V této souvislosti žalovaný odkazuje na nutnost intenzivních rodinných vazeb a hrozící dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR, což není případ uděleného správního vyhoštění na dobu jednoho roku.

K namítanému neumožnění žalobci vyjádřit se k podkladům rozhodnutí žalovaný uvádí, že správní orgán vycházel z písemného příslibu právního zástupce, že se vyjádří do 9.12.2011. Protože tak neučinil, stanovil mu další lhůtu, jež uplynula 9.1.2012, přičemž právní zástupce zaslal své vyjádření až dne 10.1.2012. S ohledem na to, že po marném uplynutí stanovené lhůty bylo dne 9.1.2012 vydáno rozhodnutí, nemohlo být vyjádření žalobce zohledněno. Žalovaný považuje za nepřijatelné svalovat vinu za pochybení právního zástupce na správní orgán, neboť jako osoba práva znalá se měl právní zástupce řídit dostatečně dlouhými lhůtami pro vyjádření a postupovat tak v souladu se zájmem klienta.

K závaznému stanovisku žalovaný uvádí, že pečlivě odůvodněné, vyargumentované a podložené závěry správních úřadů není dle názoru žalovaného bez další argumentace možno označit za zaujaté vůči osobě žalobce. Stejně tak fakt neukončeného řízení o udělení mezinárodní ochrany nemá žádné dopady do skutečností, jež vedly správní orgán k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Nad rámec žalovaný podotýká, že důvodnost obav žalobce z návratu do vlasti zpochybňuje skutečnost, že vešel do styk se státními orgány své země původu a byl mu z jejich strany bez problémů vydán nový cestovní doklad.

S ohledem na výše uvedené považuje žalovaný žalobu za nedůvodnou, a proto navrhuje soudu, aby žalobu v plném rozsahu zamítl.

V reakci na vyjádření žalované byla soudu doručena replika žalobce, v níž žalobce argumentaci uvedenou v žalobě doplňuje o poukaz na nález Ústavního soudu I. ÚS 1849/08, jehož závěry je podle názoru žalobce možné aplikovat na daný případ z hlediska materiálního i tehdy, pokud by soud dospěl k názoru, že žalobce v rozhodném období formálně nebyl žadatelem o mezinárodní ochranu. V dalších částech repliky žalobce poměrně obsáhle reaguje na obsah samotného vyjádření žalovaného. Vzhledem k tomu, že soudu nepřísluší přezkoumávat úvahy žalovaného, které nebyly uplatněné v napadeném rozhodnutí, ale pouze ve vyjádření k žalobě, nebude se soud zabývat ani reakcí žalobce na tyto úvahy.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle ust. § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak.

K žalobní námitce, že ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců nelze na jeho osobu vztáhnout, neboť byl v postavení žadatele o mezinárodní ochranu, soud konstatuje, že žalobce se v rozhodné době (od 2.5.2010 do 21.6.2010) v postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany nenacházel.

Podle ust. § 2 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu) se žadatelem o udělení mezinárodní ochrany pro účely tohoto zákona rozumí cizinec, který požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu, nebo cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v jiném členském státě Evropské unie, je-li Česká republika příslušná k jejímu posuzování. Postavení žadatele má po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany a po dobu soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva podle zvláštního právního předpisu, má-li tato žaloba odkladný účinek. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 18.3.2010 bylo Ministerstvem vnitra České republiky vydáno rozhodnutí o zastavení řízení o udělení

mezinárodní ochrany dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu, které nabylo právní moci dne 2.4.2010. Žalobci byl následně udělen výjezdní příkaz platný od 2.4.2010 do 1.5.2010. Dne 9.4.2010 podal žalobce proti rozhodnutí ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobu, přičemž současně požádal o přiznání odkladného účinku. Vzhledem k tomu, že podle ust. § 32 odst. 3 zákona o azylu nemělo v daném případě (v případě žaloby proti rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 zákona o azylu) podání žaloby odkladný účinek ze zákona, žalobce měl postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 2 odst. 5 zákona o azylu pouze po dobu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, tj. do dne 2.4.2010. Od 2.4.2010 se tedy žalobce nacházel na území v postavení cizince, přičemž se na něj vztahoval zákon o pobytu cizinců včetně povinností vyplývajících z ust. § 103 zákona o pobytu cizinců. Ode dne 2.4.2010 do 1.5.2010 pobýval žalobce na území České republiky v souladu s ust. § 50 zákona o pobytu cizinců na výjezdní příkaz a do uplynutí doby uvedené ve výjezdním příkazu byl povinen buď z území vycestovat nebo měl využít některého institutu zákona o pobytu cizinců. Postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany žalobce opět získal dnem nabytí právní moci usnesení Krajského soudu v Brně o přiznání odkladného účinku žalobě, tj. ode dne 21.6.2010, přičemž do tohoto dne zůstaly právní účinky rozhodnutí o zastavení řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany nedotčeny. Soud je stejně jako žalovaný toho názoru, že přiznání odkladného účinku žalobě nepůsobí zpětně, ale tolíko od nabytí právní moci tohoto usnesení soudu.

Pokud žalobce namítá, že nemůže být postižen za jednání, které se událo v mezidobí, než se žalobce u soudu domohl svého práva, soud konstatuje, že rozhodnutí Ministerstva vnitra o zastavení řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany až do svého zrušení soudem vyvolávalo právní následky, přičemž jeho následné zrušení soudem má účinky toliko ex nunc, které působí výlučně do budoucna, nikoli zpětně. Pokud tedy žalobce na základě pravomocného rozhodnutí o zastavení řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany pozbyl od 2.4.2010 postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany, toto postavení v rozhodné době nezískal ani zpětně zrušením správního rozhodnutí soudem.

Na základě shora uvedeného lze konstatovat, že žalobce v období od 2.5.2010 do 21.6.2010 pobýval na území České republiky bez jakéhokoli pobytového oprávnění, čímž porušil povinnost vyplývající z ust. § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Tímto jednáním žalobce naplnil důvod pro aplikaci ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Ze správního spisu (úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 30.6.2010) ostatně vyplývá, že i samotný žalobce si byl vědom skutečnosti, že v této době pobýval na území České republiky bez platného víza.

K námitce, že správní vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, soud konstatuje, že podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí k otázce přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života uvedl, že důsledek rozhodnutí je z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života zcela přiměřený. Ve vztahu k dětem žalobce z druhého manželství A.A. a I.A. správní orgán prvního stupně uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobce tyto děti neviděl od dubna roku 2010, není vyhoštění na dobu jednoho roku zásahem do vztahu žalobce a jeho dětí. Ze sdělení Odboru sociálně právní ochrany dětí při Magistrátu města Hradce Králové, které je součástí správního spisu, potom vyplývá, že žalobce se se svými dětmi pravidelně nestýká, na výchově se nepodílí a na jejich výživu nijak nepřispívá. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce k otázce

dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života pouze velmi obecně namítá, že rozhodnutí vůbec nebere v potaz jím uváděné skutečnosti a vycházel pouze z tvrzení manželky, se kterou je ve sporu a která logicky má zájem na tom, aby byl žalobce vyhoštěn. Soud tedy konstatuje, že správní orgán dostatečně zdůvodnil své závěry o přerušení citových a rodinných vazeb, a to především s ohledem na obsah tvrzení žalobcem předestřených v odvolacím řízení.

Pokud žalobce namítá, že se od 28.7.2011 se svými dětmi pravidelně stýká, jedná se o tvrzení, které se objevuje poprvé v podané žalobě. V této souvislosti soud poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 12.4.2012, č. j. 9 As 107/2011-74), dle níž *„nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života v důsledku správního vyhoštění představuje ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců překážku, pro kterou nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat. Je však nepochybně na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.“* Obdobně v rozsudku ze dne 29.11.2012, č. j. 9 As 142/2012 – 21, Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že *„ačkoli je řízení o správním vyhoštění zahajováno z moci úřední (ex offa), nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch stěžovatele, tj. které by se týkaly i nepřiměřenosti tvrzeného zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Je zejména na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o tom nabídl důkazy. Lze pouze zopakovat, že cizinec, jemuž hrozí vyhoštění, by se měl ochrany svých práv aktivně domáhat tak, aby v řízení mohlo být zjištěno a prokázáno, že chráněná práva budou realizací vyhoštění nepřiměřeně zasažena.“* Pokud tedy žalobce toto tvrzení v řízení před odvolacím správním orgánem do vydání rozhodnutí neuplatnil (a to přestože mu byla ze strany žalovaného poskytnuta lhůta k vyjádření se k podkladům rozhodnutí), nelze žalovanému přičítat k tíži, že k této skutečnosti ve svém rozhodnutí nepřihlédl a že vycházel pouze z podkladů správního orgánu prvního stupně.

Soud se ztotožňuje s názorem žalobce, že není možné znemožnit cizinci rodinné soužití s jeho dětmi s tím odůvodněním, že jiné dítě cizince může v budoucnosti žít jinde, v řízení před správními orgány však nebylo ze strany žalobce dostatečně prokázáno, že mezi ním a dětmi Aminou Asanbekovou a Iliasem Asanbekem existují tak intenzivní rodinné vazby, jejichž existence by způsobovala nemožnost vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.

Pokud se jedná o námitku, že pojem „přiměřenost“ zahrnuje i další aspekty než jen existenci rodinných vazeb, soud konstatuje, že podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně se přiměřeností dopadů rozhodnutí zabýval na straně 7 rozhodnutí, a to nejen rodinnými vazbami žalobce, ale přihlížel rovněž k závažnosti provinění a k délce protiprávního jednání. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně soud považuje za dostatečné, a to i s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobce v průběhu správního řízení nikterak nenamítal, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo nepřiměřené z důvodu, že žalobce hovoří česky nebo z vzhledem k délce pobytu v České republice.

Pokud žalobce namítá, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dříve, než uplynula lhůta k vyjádření, a že žalovaný nevzal v potaz vyjádření žalobce odeslané žalovanému dne 10.1.2012, čímž porušil ust. § 36 odst. 3 správního řádu, soud konstatuje, že podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Výkladem ust. § 36 odst. 3 správního řádu se ve své rozhodovací činnosti zabýval Nejvyšší správní soud, který zastává názor, že „*nezákonnost rozhodnutí může být následkem situace, kdy účastník má možnost seznámit se s podklady rozhodnutí až ze samotného rozhodnutí, a to za situace, kdy se ve správním spise nalézaly podklady, o nichž neměl účastník řízení povědomí a neměl možnost se k nim vyjádřit.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009, č. j. 6 As 30/2008 – 97, www.nssoud.cz). Ze správního spisu vyplývá, že dne 2.12.2011 se žalobce dostavil k žalovanému, kde byl seznámen se spisovým materiálem, a kde současně oznámil, že se k podkladům rozhodnutí vyjádří písemně do 7 dnů, tj. do 9.12.2011. Z důvodu, že tak neučinil, žalovaný jej dne 22.12.2011 vyzval, aby vyjádření k podkladům rozhodnutí doložil ve lhůtě 5 dnů od doručení výzvy; tato lhůta marně uplynula dne 9.1.2012. Ze spisového materiálu je zřejmé, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno již poslední den lhůty, která byla žalovaným žalobci k vyjádření poskytnuta, tímto postupem tedy žalobce zatížil své rozhodnutí procesní vadou spočívající v porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Jelikož však žalobce ani v tento poslední den lhůty písemné vyjádření správnímu orgánu nezaslal (učinil tak až následujícího dne, tj. 10.1.2012), nemohlo mít toto procesní pochybení žalobce vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Žalobce měl prokazatelně právo se seznámit se spisovým materiálem a rovněž se v přiměřené lhůtě k podkladům rozhodnutí vyjádřit, uvedené možnosti však ani v dodatečně stanovené lhůtě nevyužil. Žalobce tak nemohl být jakkoli zkrácen na svých procesních právech, a to ani v případě, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno ještě před uplynutím poskytnuté lhůty k vyjádření.

K námitce žalobce, že odůvodnění potvrzení závazného stanoviska je zaujaté proti jeho osobě, soud konstatuje, že odůvodněné a dostatečně podložené závěry správního orgánu příslušného k vydání závazného stanoviska nelze zpochybnit tím, že správní orgán vycházel mimo jiné z informací, které žalobce poskytl v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany. Vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o tentýž správní orgán, bylo možné vycházet ze skutečností známých správnímu orgánu z úřední činnosti. Pokud žalobce namítá, že závazné stanovisko chybně zhodnocuje otázku, zda je pro něj v Kyrgyzstánu bezpečno, soud konstatuje, že žalobce ve správním řízení ani v žalobě neuvedl žádné konkrétní překážky a obavy pro případ jeho návratu do Kyrgyzské republiky, tato jeho námitka tedy nemůže obstát pro svou nekonkrétnost a nepodloženost.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobní námitek žalobce dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítá.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. srpna 2013

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně